

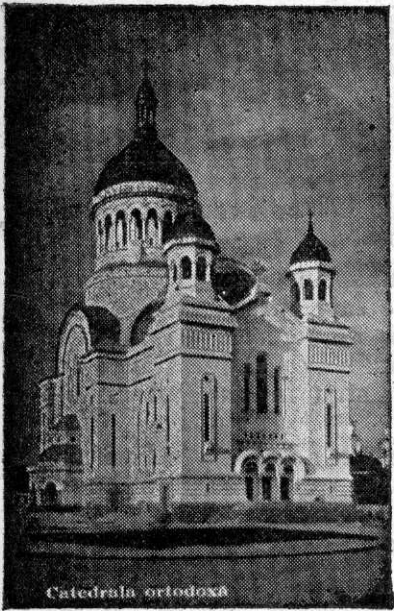
RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Prof. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Catedrala ortodoxă

Trăiască Regele!

Tradiția voevozilor și a regilor născuți din datina strămoșească și crescuți cu sufletul acestui neam, adună toată suflarea românească în jurul Tronului și din prilejul fericit al zilei onomastice al M. S. Regelui Mihai I își mărturisește devotamentul și sentimentul neclintit al iubirii față de M. Sa.

Este aceasta o mărturisire spontană, isvorâtă dintr'o tradiție ce-și poartă izvorul până în străfundul veacurilor de existență, în care neamul românesc a văzut și crezut în voevozii săi, puterea de biruință în fața dușmanilor mulți și puternici.

Evocând amintirea strălucitoare în fapte eroice a ctitorilor voievozi, întemeietori, apărători și îngrijitori de Țară, întâlnim pretutindeni iubirea și jertfa popoului pentru Tron. Din această pilduitoare și armonioasă conlucrare între Tron și popor, au răsărit înfăptuirii menite să strălucească deapururi, în mersul spre idealul nostru secular.

Dumnezeu a trimis în fruntea popoului conducători capabili, prin eroismul și jertfa lor, să se dovedească unelte divine într'u realizarea dreptății cerești între oameni. Și în aceste vremuri de grea încercare pentru omenire, Providența divină ne-a trimis un Rege tânăr, curat și luminat, sorțit anume să fie împlinito-

rul unui gând al nostru tot așa de curat și drept.

Nu a fost o simplă întâmplare alegerea numelui de Mihai, pentru copilul ce

M. S. Regele MIHAI I.

Dacă Regele Carol I ne-a dat Regatul și Regele Ferdinand I România Mare; atunci M. S. Regele Mihai I — purtătorul numelui lui Mihai Viteazul unificatorul Românilor — concentrează și evocă mai puternic toată nădejdea unei istorii ce se vrea pentru totdeauna realizată. Toată suflarea românească, ori unde s'ar afla, poartă în suflet icoana Regelui, încadrată în focul dragostei curate. Este aceasta o lucrare sufletească avea să fie nădejdea unui neam greu încercat în cursul veacurilor, ci un act al Providenței divine menit să fie în zilele de restriște, un sprijin neîndoielnic al dreptății.

născută din misiunea ce-o poartă Regele, ca să fie simbolul neamului unit în hotarele-i firești.

Cine nu-și amintește de gândul unui neam, exprimat de graiul lui Nicolae Filipescu prin vorbele:

„Măria Ta ori te încoronezi în Alba-Iulia, ori mori pe câmpiile dela Turda“.

Tot așa și astăzi același neam își mărturisește voința de-a trăi și lupta, sub semnul celui mai mare voevod al luptelor noastre pentru pământ, pentru cruce și pentru cultură. Acesta este senzul jertfei neprecupețit dată de soldatul Român.

Noi credem, că M. Sa Regele Mihai I, Rege tânăr și a unor soldați eroi, este Voevodul hărăzit să poarte pe cap coroana Țării întregite prin jertfa oastei sale viteje.

In acest gând strigăm toți:
Trăiască Regele!

Prof. T. Ciuruș.

O scrisoare semnificativă

Cartea de rugăciune, editată de Consiliul vicarial a stârnit, odată cu admirația pentru forma frumoasă și bogată în care s'a înfățișat, și o putere de înrău-rire sufletească menită să lege sufletul cu cerul.

Am primit multe cuvinte de apreciere pentru reușita acestei lucrări, dar în zilele

acestea ne-a fost dat să citim cuvinte ce sunt într'adevăr pilduitoare, în datoria răspândirii cât mai mult a cărții de rugăciune, care este o adevărată hrană vie.

Un grup de ostași vrednici de pe front văzând cartea de rugăciune, au simțit trebuința de a o avea, drept cel mai bun tovarăș al sbuciumatei lor vieți, încât ne-au trimis următoarea scrisoare pe care o redăm întocmai:

20 X 1942.

Onor. Freă Sfinției Sale al Clujului

Not ostași al comp de asanari și recuperări nr. 99 of. p. m. nr. 33 semnați pe C. verso rugăm cu onoart a ni-se trimitti și nouă cărțicica de rugăciuni pentru toți creștinii cari avem nevoie de ea la front. Și am constatat că este de mari folos pentru noi la orice nevoie. Și fiind depărtați cu totul de Țară și de undă am putea procura personal astă minunată cărțicică. Iar noi ne obligăm, ca la primirea lor vom plăti costul și rambursul prin mandat postal.

Cu onoare ostași al comp. asanari 99 din Divizia 4 V. M.

(Urmează 20 de semnături)

Le-am împlinit dorința fierbinte. Pentru noi însă cuvintele lor simple, dar pline de viață, rămân nu atât un titlu de mândrie cât o satisfacție pentru opera de zidire sufletească ce am putut înfăptui.

Preoțimea poate judeca ce mijloc de pastorație este cartea de rugăciune, pusă în mâna enoriașilor.

Evangelia

Luca c. 10 sth. 25—37.

Istorisirea întâmplării cu „legiuitorul” dornic de viața pecinică și arătarea poruncii de îndeplinit pentru a dobândi această viață pecinică, arată o stare de fapt a lumii de atunci când omul, în loc să înfăptuiască binele din imbold lăuntric, căuta la fiecare pas să se întrebe dacă este cazul să facă sau nu binele. Slăbise deci râvna firească pentru realizarea celei mai de căpetenie porunci: iubirea deaproapelui.

Felul în care Mântuitorul explică datoria de a iubi pe tot omul, căci este deaproapele nostru, arătată prin pilduitoarea stare a omului căzut între tâlhari și trecut cu vederea de legiuitor și levit, dar miluit și ajutat de samarinean; rămâne cel mai ideal drum pentru iubirea ce datorăm deaproapelui nostru, oricine ar fi acesta.

Este în firea omului, că fie cine dorește lui și bine și din acest motiv dreptatea omenească a rânduit obligația de a respecta binele și dreptul altuia. Respectarea acestei porunci ajută mult la buna funcționare a societății omenești, însă ea nu e totul pentru indulcirea atâtor asprimi deosebitoare între om și om. Este o altă poruncă mult mai superioară și capabilă de îndreptarea răului în lume: iubirea deaproapelui ca poruncă divină.

Această iubire reclamă nu numai respectarea dreptului fiecăruia ci și sacrificarea din binele tău, pentru a realiza binele deaproapelui. Această stare de iubire față de aproapele se realizează prin ajutorul harului divin, care desăvârșește dragostea naturală a deaproapelui.

Mântuitorul ne arată datoria de a iubi pe deaproapele și prin Grația divină ne ajută să o și realizăm. Creștinul bun va voi și face totdeauna binele, așa cum și el dorește să aibă parte de bine, ba va jertfi din binele propriu pentru a ajuta pe cel lipsit și atunci este împlinitorul legii iar nu ascultătorul ei. Această obligație o are față de orice ființă omenească.

În cercul strâns al vieții individului, porunca iubirii deaproapelui pare ușor de rezolvat. Nu tot așa ar părea această poruncă, raportată între națiuni. Aici s'ar părea cu neputință de realizat.

Examinând mai deaproape datoria iubirii ce trebuie să arate națiunile între ele, vom înțelege că iubirea creștină se bazează pe iubirea naturală. Ordinea pe care o impune această față deaproapele reclamă iubirea efectivă a tuturor oamenilor. Cât privește iubirea efectivă, adică aceea care nu se razimă numai pe o dispoziție sufletească ci reclamă acte și jertfă, ea fiind imposibil de realizat față de toți oamenii în mod egal, ea trebuie aplicată întâi față de cei mai aproape de noi sufletește și trupește și apoi treptat, pe cât e posibil față de ceilalți oameni.

Deci iubirea deaproapelui, care se satisface prin dragostea efectivă, nu contrazice iubirii, efective a nației tale, cu preferință față de alte nații.

Neamul nostru a știut să înfăptuiască aceste obligații, într'un chip cu totul desăvârșit. Să-i urmărim trecutul și viitorul ne va străluci.

Prot. T. Ciuruș

Cugetări

„E o axlomă a istoriei că tot ce e bine, e un rezultat al cugetării generale și tot ce e rău, e produsul celei individuale.”

M. Eminescu

„Carte cu litere de joc e războiul, din care mintea neastâmpărată a popoarelor lumii învață din veac în veac, ce e jertfa, ce e idealul, ce e patria.”

V. Pârvan

„Și cel mai mic au datoria să fie morali și cinstiti.”

N. Iorga

„Nu puterea cârmuește popoarele, ci dreptatea, căci puterea nedreaptă nu are trădnice.”

A. C. Cuza

Spiritul măsurii...

Sunt în viață anumite principii, stabilite de experiență și de logică, adânc înrădăcinate, care formează baza conviețuirii umane.

Unul din aceste principii este și *măsura*, în vorbă, în acțiune, în fapte.

Tot ce este „fără măsură” devine ceva anormal, primejdios din toate punctele de vedere.

În vremuri liniștite, spiritul măsurii stăpânește dela sine, prin efectul normal, mințile și sentimentele indivizilor.

Când apele se tulbură atunci, ca mișcat de resorturi ascunse, ies la suprafață toate deprinderile rele, ținute în frâu de morală, și se năpustesc în viața socială, cu o mare furie, sdruncinând judecata celor slabi și târând spre prăpastie sufletele celor imbecili.

Nu mai există atunci nici o măsură din afară: cel tare

strivește pe cel slab; cel lacom înghite hrana celui modest; cel ticălos se înalță pe spatele celor umili și nepuțincoși.

Rămân în picioare pentru a face față furtunii de patimi numai caracterele și mințile luminate: ca niște stânci de granit stau în iureșul puhoiului.

Tristele noastre vremuri ne arată ce este spiritul măsurii și ce înscamnă a nu-l avea cineva.

Ca orice lucru sucit și dela început sortit pierii, lipsa măsurii atrage după sine, când se înseninează vremea, pedeapsa meritată, care vine dela sine, neîntârziat.

Nu poate sta decât ce este normal, drept și cinstit. Tot ce-i fără măsură, fără Dumnezeu și fără cinste, îl duce vântul.

Ion Berciu

Să ne străduim

Firea omenească este alcătuită încât să cuprindă un amestec de însușiri și bune și rele: există în noi alături de îndrăzneală, slăbiciune; alături de speranță, desnădejde, alături de voință, nehotărâre. Niciodată un om nu este numai bun sau numai rău. Întrebarea de căpetenie este însă: care din cele două feluri de însușiri stăpânește pe om.

Dintr'o sută de oameni, la 99 le place mai bine să vorbească decât să cugete, să petreacă sau să mănânce, decât să muncească. Timpurile de trândăvie au trecut, căci în jurul nostru totul se sbate pentru o nouă viață; o altă gândire să înlocuiască gândirea ce ne-a dus odinioară, la sfârșitul patriei.

Munca și străduința continuă este legea existenței noastre căci numai prin muncă mergem înainte pe calea proșterii.

Numai prin străduință continuă, energetică, obținem succesul și ne îndeplinim în mod folositor rostul nostru pe această lume.

Munca este o datorie pentru toți, este legea omenească primitivă și eternă care se impune deopotrivă tuturor.

Munca face viața lesnicioasă și fericită: ea ostoește mahnirea, ne ajută să suferim durerile de neînălțurat.

Noi, în de obște, prin însăși firea noastră, nu prețuim decât străduințele semenilor noștri de ași îndeplini datoria. În calea datoriei de împlinit sunt piedici și greutăți felurite; unele mai mici, altele mai mari și câteodată năprasnice ca cele de astăzi. Aceste piedici trebuie date la o parte și cât mai curând, altfel vom pieri.

Noi am cinstit totdeauna — cu măsura cuvenită — pe omul cu voința tare, întru îndeplinirea datoriilor. Când se întâmplă ca piedica să fie de viață și de moarte noi slăvim pe omul strâns care, dârz și oțelit, sfarmă piedica și și atinge țalul voit sau poruncit.

În acest război, bântuind și zguduind lumea din temelile ei, trebuie să înțelegem că datoria noastră a Românilor este o datorie covârșitoare, eșind din voința adâncă și din nevoia a toată româniea.

Noi de pretutindeni ne tragem din același izvor, ne mișcăm și muncim același pământ al nostru, fiind un singur și același popor. Și noi cei slobozi de azi, n'am uitat nicicând pe cei ce au fost robiți, noi am știut că ei au jinduț după noi și nici ei n'au uitat că odinioară au fost stăpâni. Noi ne știm o singură ființă și așa vom fi dacă vom înțelege măreția consului de față.

Străduința dârză, cu trup, cu sufletul, cu tot ce avem, să fim alături de cei ce conduc astăzi dăstinele neamului nostru, căci la biruință sigură mergem.

Ne jertfim ca să ne facem datoria; ne facem datoria ca să ne păzim pe noi și pe omenire de robia hainilor.

Suntem împotriva oricărui cotropitor; menirea noastră, dela Dumnezeu o avem.

Și împotriva menirii noastre nu ne putem întoarce, cum Dunărea nu ar putea să și împingă apele în sus, la deal, către izvorul ei.

Ioan G. Alexa

Rezultatul experienței mele catehetice în școala primară de Pr. Gh. Popescu-Zlatna

(Urmare)

5. Scopul catehizației

Cu problema predării religiei din partea preoților s'a ocupat la timpul său aproape întreaga presă și în deosebi cea bisericească. Dar cu atât mai vărtos trebuie să ne ocupăm noi de ea.

Ținta fiecărui preot în viața sa pastorală trebuie să-i fie creșterea de credincioși buni, religioși și morali și-i va avea dacă lucrează serios și cu sistem.

Învățătura religioasă, prinsă în familie de cele mai multe ori în mod foarte palid în școală, mi-am dat silința să o întăresc să o desvolt, punând bază solidă și trainică vieții sufletești a credincioșilor de mâine, spre a putea deveni oameni de caracter.

Până când un popor respectă principiile religiei sale se desvoltă normal și progresează precum arată marele poet Goethe: „că toate epocile cari au avut la bază credința au fost cele mai strălucite“. Iar dacă devine nepăsător și necredincios față de cele sfinte atunci după cum zice p. Arh. Cordun: „se strecoară germenul putreziciunii și al patimilor animalice de tot felul, care-l rod și-i seacă toată măduva de viață până cel fac să dispară din cartea vieții“. Deci îngrijirea sufletelor plâpânde din școală să se facă ca să se nobilizeze și să se întărească pentru lupta vieții pline de ispite și căutăți.

4. Datoria preotului de a catehiza.

Chiar dacă n'ar fi dispoziții în lege și atunci preotul ortodox ar trebui să catehizeze. De-o parte ca să-și poată împlini misiunea sa învățătoarească, iar de altă parte fiindcă el preotul religiei adevărate nu poate și nu e permis să rămână mai pe jos ca preoții celorlalte confesiuni, cari se întrec în împlinirea acestei capitale datorii a lor. Dar ce e mai mult la școalele mixte cu mai multe confesiuni nici chiar elevilor nu le convine să le lipsească părintele lor, căci se simțesc orfani, și părăsiți.

Fiind într'un timp bolnav, vre-o 3 ani n'am putut ține toate orele de religie decât cele dela cl. V—VII, iar cele-

lalte au fost ținute de învățătorii noștri. Nu era însă zi în care să nu mă întrebe elevii acelor clase când mă fac bine să le țin și lor religia. De altă parte fiind preotul în mijlocul copiilor, ei se știu în siguranță, ocrotiți și apărați de eventualele neplăceri și șicane din partea celor de alte confesiuni, cari sunt la oîdinea zilei.

O întâmplare, care spunc cred mult: Într'o zi un frate în Hristos din altă strană determină o credincioasă ort. săracă, prin diferite promisiuni să treacă la biserica sa, care avea să o facă bogată și fericită. Femeia avea și un băiat de cl. IV-a primară, pe care acest frate în Hristos a 2-a zi îl invită la ora de religie la sine, zicând, că și el a trecut cu mamă-sa. Băiatul nevoind să supere pe mamă-sa a intrat.

Colegii lui ort. scandalizați mă așteptau cu nerăbdare și când am intrat în curtea școlii au alergat cu toții la mine și revoltați mi-au istorisit cele întâmplare și mi-au cerut să-l scap pe colegul lor.

Conform legii băiatul natural nu putea să treacă cu mamă-sa la altă confesiune așa, că pe loc i-am făcut judecata scoțându-l din clasă spre bucuria și satisfacția colegilor săi, cari îl credeau pierdut. A 2-a zi am readus și pe mamă-sa.

Cazuri de frecări și neplăceri între copiii de diferite confesiuni sunt dese chiar ca între oameni.

Unii frați consideră, că dacă tata este de confesiunea lor, iar mama ort. toți copiii trebuie să fie de confesiunea tatălui, deși sunt boțeați și înmatriculați ort.

(Va urma)

Citiți și păstrați „Renașterea“

»Tot sufletul să se supue stăpânitorilor celor mai înalte. Că nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu, iar cele ce sunt, dela Dumnezeu sunt rânduite.

De aceea, cel ce se împotrivesc stăpânirii, răduelii lui Dumnezeu se împotrivesc; iar cei ce se împotrivesc, osândă își vor lua lorși“. Rom. 13, 1—2.

BIBLIOGRAFIE

„APULUM“

Buletinul Muzeului Regional Alba-Iulia I, 1939—1942

Publicat de: ION BERCIU, directorul Muzeului, 368 pag.

Orașul istoric Alba-Iulia acumulate din inițiativa Societății de Istorie, Arheologie și Științe Naturale din județul Alba și a „Astrei“ material istoric menit să devină un însemnat muzeu. Imprejurările însă n'au putut da viață acestui așezământ, decât odată cu înființarea Ținutului, când cele două așezăminte au anexat și organizat materialul istoric într'un muzeu sub denumirea de: „Muzeul Regional Alba-Iulia“.

În timpul scurt al existenței Ținutului (22 August 1939—27 Sept. 1940), care a luat sub oblăduirea sa muzeul, s'au realizat multe lucruri frumoase și anume: achiziționarea unui bogat material istoric; executarea de cercetări istorice; organizarea științifică a muzeului; crearea unei frumoase biblioteci și inițierea publicării unui Buletin al Muzeului, ca organ informativ.

Toate aceste înfăptuiri s'au realizat cu concursul autorităților înalte și din 1940 până azi același înalt sprijin a contribuit la augmentarea muzeului și desăvârșirea lui încât astăzi este cercetat de orice vizitator al orașului Alba-Iulia și stârnește admirația tuturor.

Scurtul timp de organizare a Muzeului a dovedit frumoase realizări, singură publicarea Buletinului informativ rămase o necesitate de realizat cât mai curând. Și iată, că tipărița a adus la ființă și această operă de neprețuită valoare documentară ce este mândria muzeului.

Dacă s'au putut face aceste constatări măgulitoare pentru așezământul Muzeului, această se datorește în primul rând conducătorului Muzeului care este, d-l prof. Ion Berciu, distinsul nostru colaborator al „Renașterii“. D-Sa a pus și pune atâta suflet în misiunea încredințată, încât se dovedește spusă: „omul sfințește locul“.

Pentru cine nu are fericirea să viziteze Muzeul, își câștigă încredințarea despre tot ce s'a realizat aici, prin citirea Buletinului Muzeului, a cărui prim fascicol a apărut sub numele „Apulum“, datorită unei munci de o răbdare și perseverență uimitoare a d-lui director Ion Berciu.

Întreg materialul Buletinului este grupat în 5 capitole, urmate de: comunicări și cronica Muzeului.

Capitolul I: Preistorie cuprinde studiul, „Unelte de cupru și bronz de origine transilvană: securi de tip Baniabic“ de D. Berciu; „Depozitul de bronz dela Ighiel“ de Ion Berciu; „Topoarele de cu-

pru cu două brațe opuse“ de D. Berciu; „Noi descoperiri scitice în Transilvania“ de Marius Moga și „Depozitul de bronz dela Orăștie“ de D. Berciu. Toate aceste studii documentare fixează rolul „bronzului“ în viața preistorică a strămoșilor, care merge până la 1500—1600 a Chr. cum și influența „cuprului“ venit în țară odată cu alte seminții.

Capitolul II. Istoria antică cu: „Bănatul și Iazygii“ de C. Daicoviciu și „Două tezaur de monete republicane romane din Dacia-Superioară de M. Macrea—I. Berciu, arată vechimea strămoșească a Romanilor pe aceste plaiuri.

Capitolul III. Istoria medievală și modernă cu „Aurul Ardealului în prada avarică a lui Carol cel Mare“ de Al. Bărcăcilă și „Viața culturală a orașului Alba-Iulia până la 1700“ de C. Economu, dovedesc odată cu prezentarea „Dacului în platoșa romană, scump dar dela Traian“ și însemnata Alba-Iuliei în viața culturală a neamului.

Capitolul IV, Științe Naturale cu: „Monumentele naturii din Ardealul central și apusean“ de Al. Borza și

Capitolul V, Etnografie cu: „Cercetări etnografice în Munții Apuseni“ de Lucia Apolzan și „Contribuții pentru cunoașterea picturii pe sticlă la Românii din Transilvania“ de Gh. Pavelescu, ne dau un bogat material documentar despre trecutul băștinaș al strămoșilor.

În fine capitolul, comunicări cuprinde câteva articole importante între cari remarcăm: „Protopopul Nicolae Rațiu al Băgradului“ de Prot. Al. Baba, reproduș în „Renașterea“.

Lucrarea de care vorbim își primește pecetea desăvârșirii prin planșele bogat rânduite ca material documentar.

Pentru vremile actuale, când neamurile își afirmă dreptul la viață odată cu spada și prin vechimea lor, „Apulum“ este nu numai un mijloc de educație și cultură ci și un document peste care nu se poate trage dungă prin vorbe goale și afirmații tendențioase.

C.

INFORMAȚIUNI

Noul Ierarh al Constanței. Devenind vacant scaunul de Episcop al Eparhiei Constanța, prin pensionarea din motiv de boală a P. S. Episcop Gherontie, Sf. Sinod a încredințat conducerea acestei Eparhii, P. S. Sale Arhieru Eugeniu Lăiu. Prezentarea noului Ierarh s'a făcut în ziua de 1 Noemvrie e. într'un cadru solemn, fiind de față P. C. păr. Vintilescu, director al Sf. Sinod, reprezentanții Eparhiei și autoritățile orașului.

P. S. Eugen Lăiu este o personalitate bine cunoscută în Biserica noastră. A slujit Biserica și Neamul la capela din Paris, a continuat apoi aceeași muncă ca Arhieru al Mitropoliei Bucovinei și mai în urmă director al Institutului Biblic din București, unde a desfășurat o activitate laudabilă.

Toate aceste mărturii, ne îndreptățesc a vedea în P. S. Sa un Ierarh ce va folosi cu dobandă „talantul” încredințat.

Serbările dela Chișinău și Cernăuți. S'a împlinit un an de când vitejia ostașului nostru a readus la sânul Patriei pământul instreinat al Basarabiei și Bucovinei. Cu acest prilej s'au organizat mari serbări de afirmare a sufletului românesc.

Astfel Sâmbătă 31 Octomvrie e. au avut loc în Chișinău, serbările deschiderii expoziției și a sfințirii Catedralei, făcute în prezența M. S. Regelui Mihai I, a M. S. Regina Mamă Elena, a d-lui profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și a întregului guvern.

A doua zi, Duminică 1 Noemvrie e., au avut loc în prezența Inalților oaspeți, serbările prilejuite de deschiderea expoziției românești din Cernăuți.

Pretutindeni s'a manifestat credință față de Tară, Rege și Conducător.

Sporirea salariilor funcționarilor publici. Consiliul de miniștri din 3 Nov. sub prezidenția d-lui prof. Mihai Antonescu a hotărât majorarea salariilor. în raport invers proporțional cu mărimea salariului. Majorarea se face cu începere

din Septemvrie, primindu-se pe aceste două luni deodată cu cel de pe Noemvrie. Sporul ar fi cam următorul: salariile de 3000 lei primesc spor de 50%; între 4000—8600 primesc 40%; dela 9300—14.000, 37—30%; între 14.700—25.000, 30—20%; dela 25.000—48.000, 20—10%; între 48.000—72.000, 10—6%. În același timp, ajutorul familiar se mărește, în orașe cu 100% iar la sate cu 50%. Sporul acesta „de scumpete” este neimpozabil și nesechestrabil.

Inaugurarea cursurilor Universității Cluj-Sibiu, s'au făcut la 1 Noemvrie e., când însuși I. P. S. Mitropolit Nicolae a servit un Te-Deum în Catedrală, rostind cu acest prilej o caldă cuvântare studenților.

La orele 4 după amiază a avut loc solemnitatea reșezării temporare a statuii lui Andrei Mureșanu în fața Palatului Central al Universității. I. P. S. S. Nicolae Bălan a rostit o rugăciune, după care a luat cuvântul d. profesor Romulus Cândea și studentul Cosma.

La orele 7 d. a. în sala mare a Prefecturii a avut loc inaugurarea cursurilor de sinteză făcută de d. profesor dr. Ion Lupăș care a vorbit despre epocile istorice în evoluția politică a Transilvaniei.

Activitatea misiunii ort. rom. în Transnistria vine să completeze și desăvârșească lucrarea de întărire a elementului român, păstrat așa de curat în ciuda tuturor greutăților seculare.

Parohiile curat moldovenești din întreaga Transnistrie, precum și cele mixte, au aproape toate suitorii ai altarului, recrutați din vechii preoți din țară, formând o puternică cohortă creștină de 411 preoți, ce slujesc în cele 500 de biserici și case de rugăciuni, sfințite și redede cultului. Astfel, numai la Odesa, s'au deschis 22 biserici, în care poporul credincios vine în număr foarte mare, însetat să asculte din nou cuvântul Domnului.

PARTEA OFICIALĂ

2—3

Nr. 475—1942.

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. III Ciuruleasa, protopopiatul Abrudului, se publică concurs cu termen de 30 de zile.

Venitele împreunate cu postul de paroh sunt:

1. Salar dela Stat;
2. Folosința Cimitirului;
3. Stolele obicinuite.

Parohia e situată pe șoseaua Abrud-Brad, la depărtare de 4 km. de centrul protopopesc și gara Abrud-Turda.

Reflectanții își vor înainta cererea însoțită de actele necesare, Ven. Consiliu Vicarial Alba Iulia și se vor prezenta în parohie cu prealabila noas-

tră încuviințare spre a cunoaște împrejurările și pe credincioși.

Întregirea postului se face prin numire de Consiliul Vicarial.

Arbud la 15 Oct. 1942.

În înțelegere cu consiliul parohial.

Protopop,
Ioan Fodorean

Nr. 849—1942.

3—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei cl. I. Războieni Cetate, din protopopiatul Turda, devenită vacantă prin transferare, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, supraedificate și grădină.
3. Sesiune parohială 32 jug, pe lângă respectarea condițiunii aprobate de Consiliul Vicarial.
4. Contribuția benevolă de cereale, din care 1/3 compete cantorului și crâșnicului.
5. Stola uzitată.

Candidații vor înainta cererea și actele necesare, în termen, Veneratului Vicariat, dar cu avizul Oficiului protopopesc se vor putea prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Parohia se va întregi în baza concursului, prin numirea făcută prin Consiliul Vicarial.

Turda, la 15 Octomvrie 1942. În înțelegere cu Consiliul parohial din Războieni-Cetate.

Protopop, Aurel Gliga

2—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei Dăngăul Mic, protopopiatul Cluj-Huedin, jud. Cluj-Turda, devenită vacantă prin transferarea preotului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Renașterea.

Preotul numit va beneficia de următoarele venituri:

1. Salar dela Stat conform pregătirii;
2. Casă parohială cu dependențele necesare;
3. Sesiune parohială: a) dela parohia Dăngăul Mic: 4 jg. 1125 stj. fână; 709 stj. cultură; 16 jg. pășune; b) dela filia Dăngăul mare 1 jg. arabil; 13 jg. 885 stj. pășune 25 jg. 1196 stj. pădure.
4. Venitele stolare obișnuite;
5. 15 litri cereale (grâu, porumb, secară sau orz) dela fiecare familie.
6. Dreptul la lemne de foc din pădurea comună.

Reflectanții la acest post își vor înainta, la timp, cererea cu actele necesare Ven. Consiliu Vicarial, apoi cu încu-

viințarea subsemnatului oficiu se pot prezenta în parohie, ca să facă cunoștință cu poporul.

Întregirea postului se face prin numire, din partea Ven. Consiliu Vicarial.

Călățele, 28 Sept. 1942.

Oficiul protopopesc în conțelegere cu Consiliul Parohial. Adm. Protopop,
Pr. Teodor Țiboca

1—1

No. 4158/1942.

Concurs din oficiu

Prin aceasta, cu termen de 15 zile dela prima publicare în Renașterea, se publică concurs pentru întregirea următoarelor posturi bugetare vacante de cântăreți bisericești:

1. Aiud, jud. Alba;
2. Mureș Uioara, județul Alba;
3. Blandiana, jud. Alba;
4. Cricău J, jud. Alba;
5. Ighiel, jud. Alba;
6. Spălnaca, jud. Alba;
7. Teiuș, jud. Alba;
8. Trâmpoiele, jud. Alba;
9. Iclandul Mare, județul Alba;

10. Petca de Câmpie;

11. Vidrasău;

12. Ațintiș;

13. Cacova Ierii;

14. Câmpia Turzii;

15. Grindeni;

16. Gura Arieșului;

17. Frata;

18. Miheșul de Câmpie;

19. Rișca de munte.

Ca beneficiu se asigură salarul dela stat legal.

În posturile acestea nu vor fi numiți decât candidații cu diploma unei școale de cântăreți.

Pentru numire sunt necesare toate actele prevăzute de dispozițiunile în vigoare și ele se vor înainta Consiliului Vicarial care va face numirea celor în drept.

Alba Iulia din ședința dela 31 Octomvrie 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Prot. T. Ciuruș

1—1

No. 4064/1942.

Concurs din oficiu

Pentru îndeplinirea procedurii de schimb de parohie, pe bază de înțelegere reciprocă, în sensul dispozițiilor regulamentului pentru parohii, în vigoare, prin aceasta se publică, cu termen de 10 zile dela prima publicare în „Renașterea” vacanța postului de preot al parohiei Valea Bulzului și Pătrângeni, ambele în protopopiatul Abrud.

Complectarea posturilor se va face pe bază de numire a Consiliului Vicarial.

Alba-Iulia, 29 Oct. 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Prot. T. Ciuruș

TIP. „ALBA” Cenzurat